

Уколико је Ердоган обарањем руског авиона желео да заштити Туркмене, постигао је управо супротно. Он ће из свега можда изаћи као унутрашњополитички победник, али спољнополитички поново би могао да закаже.

Ноје цирхер цајтунг. „Уколико је Ердоган обарањем руског авиона желео да заштити Туркмене са друге стране границе, постигао је управо супротно. Побуњеници у том подручју су различите групе, које су део Слободне сиријске армије, али и екстремистичког Фронта ал Нусра. Они ће сада осетити руски бес. Према подацима Сиријске опсерваторије за људска права, руски авиони су у среду (25.11.) извели дванаест напада у планинском пределу сиријских Туркмена. Један од побуњеника говори да је на подручје отворена ватра и са руских ратних бродова пред обалом. Бомбардован је и погранични град Азас. Још само преко прелаза код Азаза побуњеници могу да добију помоћ споља.“

Таблоид **Билд** доноси коментар познатог турског новинара Ертугрула Озкока: „Инцидент већ сада представља највећу кризу између две земље од краја Хладног рата. Колико далеко ће криза отићи? Турци и Руси одувек су имале важан утицај у том нестабилном региону. Због те историјске одговорности, две земље би морале да сарађују. Нимало лак пут! Јер Ердоганова демонстрација моћи оснажиће његову позицију у народу. Спољнополитички гледано, његов одговор шири сумњу да Турска потајно подржава терор 'Исламске државе', како би се решила непријатеља Асада. Ердоган ће из свега тога можда изаћи као унутрашњополитички победник, али спољнополитички поново би могао да закаже.“

Путин и Ердоган: Непредвидљива браћа по духу

Рајнише пост: „Турски председник Реџеп Тајип Ердоган је политичар свестан своје снаге. Он се не двоуми дуго, већ радо одмах реагује. То је јасно показао и са обарањем руског војног авиона. Али очигледно је схватио да је са својим позирањем отишао предалеко. Он и његов министар спољних послова делују прилично кротко имајући у виду информације да руски авиони, који су наводно нарушили турски ваздушни простор, нису имали непријатељске намере. То показује да је 'дива из Анкаре' свесна својих граница, којих се у земљи не придржава увек.“

Франкфуртер рундшау: „Не само Путин, и Ердоган је доказао да нагиње исхитреном деловању и да се не обазире на међународне реакције. Два ауторитарна, тврдоглава политичара компликовану једначину сиријског конфликта учинили су још сложенијом. Можда је управо то Путина толико ужаснуло када је у уторак (24.11.) сазнао да је руски борбени авион оборен. Да, тамо постоји један други човек који је исти као он, један непредвидљиви брат по духу. Било је то попут погледа у огледало.“

У клинчу већ 340 година

Ди велт: „То се зове 'традиционално непријатељство', јер се провлачи кроз многе генерације. Између велике евроазијске силе Русије и најмоћније државе између југоисточне Европе и Блиског истока Турске сукоб траје скоро 340 година. У том периоду било је дванаест ратова, без обзира на политичке системе коју су владали тим земљама. Мотиве за традиционално непријатељство није лако раздвојити. У њих спадају жеља за ширењем моћи, религиозна конкуренција, као и стратешки интереси које диктира географија и који се никада неће променити.“

(Дојче веле)